

Sanktpēterburga pārsteidz ar daudz ko

MARSA LAUKUMS. Tieši šī vieta parasti ir tūristu pārpildīta, taču šovasar ir citādi. Daudzi tūristi ir atteikušies no domas apmeklēt Krieviju.

Biju daudz dzirdējusi, bet nekad nebiju redzējusi un baudījusi Krievijas pērlī - Sanktpēterburgu. Kas tad ir tas izslavinātais septiņu miljonu iedzīvotāju pilsētas šodienas šarms un prātam neaptveramās, greznās vēstures bagātības. Tagad es to zinu.

LIENE LOTE GRIZĀNE,
teksts un foto

Ermitāža, māksla un kakī

Jau no vidusskolas laikiem atceros kultūras vēstures skolotājas stāstījumu par Ermitāžu, kura ne reizi vien teica, ka tur vajagot aizbraukt un pašiem savām acīm skatīt Leonardo da Vinči, Vinsenta van Goga, Pola Gogēna, Pablo Piķaso un citu slavenu un izcilu mākslinieku darbus.

Tagad, pirms nepilna mēneša staigājot pa Ermitāžu, vislielāko muzeju Krievijā un vienu no vislielākajiem un bagātākajiem muzejiem pasaulē, atminējus skolotājas teikto. Zinu, ka daudzi sen jau ir bijuši Sanktpēterburgā, baudījuši krāšņumu un mākslas vērtības Ermitāžā, bet es tagad nevaru noslēpt savu sajūsmu. Turklat man laimējās, ka Ermitāžu iepazinu ar gidi un vietējo iedzīvotāju Ľubu, kura pāris stundās pastāstīja un parādīja galveno, ko var šajā samērā neilgajā laikā izbaudīt, esot grandiozajā muzejā. Ľuba sacīja, ka Ermitāžas pilnīgai apskatei nepieciešamas vismaz 12 dienas, bet mierīnāja, ka nevienam tūristam ar pirmo viesošanās reizi Sanktpēterburgā neizdodas redzēt visu. Tātad manis muzejā pavadītais laiks bija tāris noks, tomēr patiesām skaists un neaizmiršams "nieks", ja tā var teikt.

Ermitāžas zālēs var iepazīties ar visas pasaules mākslinieku gleznām, skulptūrām, gobeleniem un daudz ko citu. Ermitāža lepojas ar trīs miljonu lielu mākslas priekšmetu eksponāciju, kas veidota pēdējos trīs gadīm.

Vēl man joti patika gides Ľubas stāsts par Ermitāžu un kaķiem, kuri klīst apkārt muzejam. Tie tiek

turēti, lai ierobežotu žurkas, kas var bojāt mākslas darbus, kas glabājas Ermitāžas krātuves, jo ne visi ir izlikti izstāžu zāles. Pilsētas valdība uztur kaķus, pērk pat barību, lai tie brīvi dzīvotu, augtu un pārvietotos pa muzeja gana plašo teritoriju. Tādēļ, uzturoties Sanktpēterburgā, nav jābrīnās, ka daudzviet nopērkami magnētiņi vai citi suvenīri ar kaķu attēlu.

Zelts, varenība un neskaitāmas pilis

Pirms došanās uz Sanktpēterburgu biju dzirdējusi par skaistajām pilīm, kurās atrodas pat zelta un dzintara istabas.

Viesojoties šajā skaistajā Krievijas pilsētā, ekskursijas programmā noteikti tiek iekļauta *Carskoje selo* jeb Krievijas imperatore Katrīnas II vasaras ārpilsētas rezidence, kur paveras Katrīnas pils visā savā baroka stila greznībā. Tur apskatāma arī Dzintara zāle, kuru atjaunojuši krievu meistari, kā arī lielu gandarījumu sniedz pastaiga pa Katrīnas pils parku ar tās lieliskajiem paviljoniem un skulptūrām.

Tāpat tūriestiem tiek rādīta noslēpumainā un pretrunīgā imperatora Pāvila I rezidence Pavlovskā, nemaz nerunājot par pašu Peterhofu ar fantastiskajām strūklakām kāskādēm. Tā patiesies ir strūklaku karaļvalsts pie Somijas līča, kur var redzēt imperatora Pētera I vasaras rezidenci.

Jāteic, ka daudz kur ir būts un ir daudz ceļots, taču neatceros, ka kaut kur būtu redzētas tik daudzas krāšņas pilis vienuviet. Piekrūtiem, kuri saka, ka trešajā dienā, kad redzēts un baudīts tik daudz no piļu greznuma, cilvēka acs notrulinās, rugoties arī uz zeltā rotātajām istabām, skulptūrām un varbūt pat pārspīlēto greznumu. Taču nenoliedzumi, ka to redzēt ir vērts. Turklat šī patiesām ir pilsesta, kur vismaz pirmajā reizē esot, nepieciešams vietējais pavadonis, kurš parāda un pastāsta par pašu būtiskāko.

2,14 miljoni ik dienas iekāpj metro

Sanktpēterburga ir milzīga pilsēta, tajā mīt septiņi līdz astoņi miljoni iedzīvotāju. Tiesa gan, apmēram divi miljoni ir iebräu-

PĀRSTEIDZOŠI. Peterhofa ir viena no iecienītākajām tūristu apskates vietām Sanktpēterburgā. To ik gadu apmeklē teju pieci miljoni ceļotāju no visas pasaules.

cēji, patiesais reāli dzimušo un dzīvojošo pilsētas iedzīvotāju skaits tiek lēsts ap pieciem miljoniem. Vietējie stāsta, ka tieši tikpat - vēl pieci miljoni tūristu ik gadu apmeklē šo skaisto pilsētu, lai gan vietējā gide neslēpa, ka šis gads būsot izņēmums. Saistībā ar nemieriem Ukrainā un Krievijas līdzdalību šajā politiskajā stāstā, šogad Sanktpēterburgā krasi redzams, ka samazinājies tūristu pieplūdums. Gide Ľuba atzina, ka tik mierīga un klusa sezona viņai nav bijusi nekad. Braucienus uz Krievijas skaisto pērlī - Sanktpēterburgu -atcēluši arī tūristi no ASV, no kurienes parasti ierodas daudz interesentu.

Sīs pilsētas lielums apjaušams kaut vai tad, kad nākas saprast, ka no viena gala līdz otram jābrauc vairākas stundas. Satiksme ir milzīga, transporta kustība notiek sešās joslās abos virzienos. Braukšanas kultūra - briesmīga. Visi daudznie miljoni kaut kur nemītīgi steidzas. Varbūt tādēļ Sanktpēterburgā ļoti pieprasīts ir metro. Pazemē ir izbūvēta teju vēl viena pilsēta ar neskaitāmām greznām metro stacijām un sliežu ceļiem. Vietējie stāstīja, ka ik dienas pilsētā ar metro pārvietojas 2,14 miljoni iedzīvotāju.

Nenoturējos kārdinājumam un arī vienu dienu atlāvos pa pilsētu pārvietoties ar metro. Jāteic, ka biedējošākā bija laišanās pazemē ar garajiem eskalatoriem. Cītādi

Pazemē ir izbūvēta teju vēl viena pilsēta ar neskaitāmām greznām metro stacijām un sliežu ceļiem. Vietējie stāstīja, ka ik dienas pilsētā ar metro pārvietojas 2,14 miljoni iedzīvotāju.

jau metro pēc skata vai ātruma daudz neatpaliek no Itālijas ātrvilcienu. Kaut gan, nē, Itālijā ātrvilcieni ir daudz modernāki un jaunāki.

Izmantojot metro, der atcerēties, ka tur aizliegts fotografēt. Ātri vien var pienākt attiecīgs vīriņš, kurš lūgs samaksāt bargu soda naudu. Taču man palaimējās to nezināt un nefotografēt ar skaisītām velvēm un kolonnām greznotās metro zāles.

Garšīgas šokolādes konfektes un šņabis

Ja kādam man tagad būtu jāiesaka, ko atvest no Krievijas ceļojuma mājiniekiem, es teiktu, ka garšīgās, lielās, apaļās šokolādes konfektes ar dažādiem pildījumiem. Patiesām ļoti garšīgas. Ja es to būtu zinājis, esot Krievijā, noteikti būtu nopirkusi daudz vairāk, tādēļ iesaku katram šīs lielās konfektes krāsainajos papīriņos aistrāt un pārvest cienastam.

Tāpat daudzi kā suvenīru mājup ved kādu degvīna pudeli. Te gan jāsaka, ka Igaunijas robežsardze pārbaudīs, vai valstī netiek ievests vairāk nekā noteikts likumā,

proti, litrs uz pieaugušo. Bet, jā,

šis ir vēl viens no suvenīriem, ko daudzi izvēlas. Īpaši, ja Sanktpēterburgā ir apmeklēts degvīna

muzejs.

Sis muzejs atvērts 2001. gadā. Ekspozīcija vēsta par jau 500 gadus ilgu degvīna vēsturi Krievijā. Visus apmeklētājus sagaida ceļojums krievu dzeršanas kultūrā, kā arī tiek dota iespēja novērtēt šo dzērienu, degustējot trīs labākās krievu degvīna markas. Tāpat ir iespēja iepazīties ar pasaules valstu nacionālo stipro dzērienu izgatavošanas vēsturi un atšķirībām. Ekspozīcijā ir iekļauti agrāk nepublicēti valsts vēstures arhīva dokumenti, kā arī izveidota pudeļu kolekcija, glāzes, kurus kādreiz stāvējušas pat uz imperatoria galda. Tāpat muzeja apmeklētāji sev par atmiņu var iegādāties dažādu alkoholisko dzērienu ražotāju produkciju vai arī citus suvenīrus. Šajā muzejā viesojūs arī daudzi pasaullaveni

cilvēki, proti, norvēģu grupa "A-HA", aktieri Antonio Banderass un Žerārs Depardjē.

Ikdiena citādāka

Vēl pēc braucienā uz Sanktpēterburgu nācās secināt, ka tik milzīgā pilsētā cilvēks ir teju vai niecība. Turklat, ja cilvēki var lepoties ar grandiozo vēstures mantojumu, tad ikdiennes dzīve vieš citas emocijas. Ja privātais sektors ir sakārtots, tad to noteikti nevar teikt par valsts pārvaldi - policiju, medicīnas pakalpojumiem. Kā teicā kāda latviete, tikai Krievijā vēl var redzēt ātrās medicīniskās palīdzības mašīnas ar koka gultām, kurās nav pat normāla speciāla aprīkojama.

Tā nu sanāca, ka mūsu autobuss Sanktpēterburgā cieta nelielā negadījumā. Kāds vietējais "trākais" braucējs mūsu autobusam nolauza sānskata spoguli, un nekas cits neatlīka, kā izsaukt policiju, lai šoferi varētu kārtot ar apdrošināšanu saistītos jautājumus. Taču ne par apdrošinātājiem ir stāsts. Stāsts ir par vietējo policiju, kuru gaidījām piecas stundas. Turklat mūsu autobuss atradās ielas, pat krustojuma vidū, kas sekmejās sastrēgumu veidošanos, taču vietējos kartības sargus tas nemulsināja. Pat pēc vairākiem zvaniem uz policijas iecirkni piecu stundu laikā mums vienkārši tika norādīts, lai gaidām.

Paši vēlāk spriedām, ka, iespējams, kļūdījāmies pateiktdami, ka negadījuma cietis tūristu autobuss no Latvijas. Varbūt tieši tādēļ pie mums neviens nesteidzās un atbrauca vien tad, kad bijām iesaistījuši pilsētas rajona vietvāru un sazinājušies ar uzticības tālrūpu dispečeriem. Turklat jāteic, ka šis nebija vienīgais gadījums vairāku dienu laikā, kad, pasakot, ka esam no Latvijas, nācās sajust noraidošu attieksmi. Taču, lai nu kā, tas patiešām netraucēja baudīt Sanktpēterburgu, pilsētu, kas līdzīgi kā Nujorka ASV nekad īsti neaizmieg. Turklat vēl laikā, ko devējam par Baltajām naktīm. □